

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Phaedri Avgusti Liberti Fabvlarvm Aesopiarvm Libri V.

Phaedrus

Rintelii, MDCCXXXVIII

VD18 13044567

Fab. XXIII. Canis fidelis.

urn:nbn:de:gbv:45:1-17134

gratissimam, ac facile potueris supplex cum libertate tot scelerum impetrare veniam. Sed quia omnem propterea impendis operam: ut tibi tuisque commodis seruias: ut non solum adeo tibi inuisos cohibeas morfu mordaces; verum etiam ipsa nefaria fauce absumas, quae mures vel arrodere fuerunt conati, vel intacta reliquerunt: noli iactantia vana beneficium exprobrare mihi. Quo dicto, reluctantem atque furentem audacia ictu percussit misere, ac letho dedit. Hoc in se dictum, arbitrari debent omnes, qui publicis res praeferunt domesticas, atque dum priuata quaerunt commoda, non verentur sua imprudentibus commendare merita.

F A B. XXIII.

Canis fidelis.

Repente liberalis stultis gratus est;

Verum peritis irritos tendit dolos.

Nocturnus quum Fur panem misisset Cani,

Obiecto tentans an cibo possit capi:

Heus, si, inquit, linguam vis meam praeccludere,

Ne latrem pro re domini: multum falleris.

Namque ista subita me iubet benignitas

Vigilare, facias ne mea culpa lucrum.

Inuisa malorum liberalitas bonis.

Qui repente praeter opinionem liberalis est, stultis quidem valde placet; rerum vero minime securis atque prudentibus imponere nequit. Fur noctis opportunitatem captans, atque rebus inhians alienis, studet intrare aedes,

des, canis formidandi probe custoditas vigilia.
 Huic cum frustum obiiceret panis, atque experiretur, an beneficio quodam conciliari posset: heus furcifer, inquit canis, meam frustra studes praeccludere linguam, quo minus domini latrando pergerem tueri bona. Multo enim magis haec inopinata beneficentia tua me vigilare iubet, atque cauere, ne quid res domestica detrimenti capiat, et tu, mea culpa, iniquis moliminibus lucrari possis.

FAB. XXIV.

Rana rupta et Bos.

Inops potentem dum vult imitari perit.
 In prato quodam Rana conspexit Bouem,
 Et tacta inuidia tantae magnitudinis,
 Rugosam inflauit pellem: tum natos suos
 Interrogauit, an boue esset latior?
 Illi negarunt. Rursus intendit cutem
 Maiore nisu: et simili quaesuit modo,
 Quis maior esset. Illi dixerunt bouem.
 Nouissime indignata, dum vult validius
 Inflare sese, rupto iacuit corpore

10

Metiatur se quisque suo modulo ac pede.

Pauper, si diuites vult imitari, ad exitum ruit. Aliquando rana obambulantem in prato, et pascua superbientem vidit bouem, eumque tantae magnitudinis esse, obstupuit. Mox ipsa mouetur pulchritudinis inuidia, vt rugosam inflaret pellem, suosque natos interrogaret, num forma et magnitudine iam sit praestantior boue. Negantibus illis, cuticulam
 vento